

ske vandførende Lag og særlig ikke turde gaa endnu en Sommer i Møde med en saadan Smittekilde i Ryggen paa sine Vandværker, anlagde derpaa efter samme omstændelige Fremgangsmaade som ovenfor beskrevet Skønssag mod samtlige de paagældende Grundejere for at faa Afledningen forbudt, idet man af Retten fik udmeldt Skønsmænd. Disse Skønsmænd har imidlertid nu erklæret, at saadanne Brønde, skønt adskillige af dem erklæres for farlige for Københavns Vandforsyningsanlæg, ikke falder ind under det i Loven nævnte Udtryk Borerør, og har derfor erklæret at ville afvise samtlige Sager. Ganske vist staaer det Københavns Kommune aabent at indbringe dette Skøn for Overskøn og muligt ogsaa for de ordinære Domstole for at faa Lovens Ord „Borerør“ fortolket; men det vil være tvivlsomt, om ikke Skønsmændene har Ret i at undlade at medtage saadanne gamle Drikkevandsbrønde under Loven af 1896, og Beboerne i Hedehusene er i hvert Fald ikke afskaarne fra midlertidig, indtil endelig Afgørelse foreligger, at aflede deres Spildevand gennem de paagældende Drikkevandsbrønde. Da de nævnte Retsskridt let vil kunne medtage et Aar eller to, og Faren for Besmittelse af Københavns Vand i Mellemtiden vil kunne blive aktuel, har Københavns Kommunalbestyrelse overfor Ministeriet erklæret, at den ikke tør bære Ansvaret for en saadan Udsættelse af Adgangen til at kunne gribe ind. Magistraten har samtidig oplyst, at Beboerne i Hedehusene kan blive af med deres Spildevand gennem gravede Gruber af ringe Dybde. I øvrigt er der ved Grundejernes Foranstaltning udarbejdet et Projekt til Afvanding af Hedehusene, og Københavns Kommunalbestyrelse har i dette særlige Tilfælde vedtaget at yde Bidrag dertil.

I Henhold til det saaledes anførte er da foranstaaende Lovforslag udarbejdet.

Hvad de enkelte foretagne Ændringer

angaar, skal bemærkes, at man først og fremmest har ønsket at klarlægge, at Brønde, herunder ogsaa Drikkevandsbrønde som de ovenfor nævnte, naar Skønsmænd anser dem for at være farlige, falder ind under Lovens Regel. Man har derhos anset det rigtigt at medtage ikke blot saadanne Afledninger, der fører det urene Vand direkte ned i de underjordiske vandførende Lag, men ogsaa — særlig for at hindre Omgaaelser af Loven — saadanne, der vil føre det urene Vand ned i Dybder, hvorfra det har saa let Adgang til de underjordiske vandførende Lag, at det kan naa disse i uren Tilstand. Det er endvidere fundet rigtigt udtrykkelig at fremhæve, hvad der efter det ovenfor sagte allerede var Meningen med den ældre Lov, at vedkommende Vandværksejer kun skal betale Lodsejeren Erstatning for selve de ved Boringen eller Brøndgravningen hafte Udgifter. Man har derhos fundet Anledning til udtrykkelig at bestemme, at Udgifter til Boringer, Brønde (Drikkevandsbrønde) o. desl., der har tjent andre Formaal end Afledning af urent Vand, ikke skal erstattes; dels har saadanne Udgifter haft deres Nytte i sig selv, dels kunde en modsat Regel let benyttes som Pression overfor en Vandværksejer for at faa ham til at yde Erstatning for gamle Drikkevandsbrønde, der er sat ud af Brug.

Endelig har man, hvad der lægges særlig Vægt paa, indsat en Bestemmelse om, at ingen ved at indanke et passeret Skøn for Overskøn eller Domstolene eller et passeret Overskøn for Domstolene kan fritages for midlertidig at efterkomme et ham i Henhold til saadant Skøn eller Overskøn forkyndt Forbud mod Afledning af urent Vand, hvilken Regel er i Overensstemmelse med, hvad der er foreskrevet i de fleste Sundhedsvedtægter og i forskellige Love, f. Eks. Lov om Gader, Veje og Vandløb af 14. December 1857 § 17.